Pregaria.cat

Entrada

Prou de morts violentes

Per pregaria.cat el dc., 28/09/2005 - 09:00

Quantificar el nombre de morts és una pràctica habitual quan ens informen d'una acció bèl·lica, terrorisme, una catàstrofe natural o els accidents que hi han hagut en un cap de setmana.

Per a conquerir tal ciutat han mort 300 enemics, 10 marines i un nombre encara indeterminat (mai es determinarà) de civils (dones, nens, malalts i vells, fonamentalment). Ja n'estem tips, ja n'estem fins al capdamunt de tot d'aquests èxits de la guerra!!.

Va explotar una bomba en un mercat. La detonació es va sentir a tota la ciutat. Van morir 15 persones, majoritàriament transeünts, i en van quedar ferides 180!.

Aquest cap de setmana només han mort en tres accidents dues persones. Oh, que bé, que anem!!.

Ens anem habituant a escoltar aquestes coses, com si fossin ben normals. Formen ja part del nostre paisatge informatiu. Lentament ens anem convencent de que és natural, inevitable, un preu que es paga per viure bé, la nota dissonant d'un pentagrama gairebé perfecte.

Els portaveus d'aquestes fatídiques noves ho llegeixen amb plena naturalitat, és part de la informació. Les lletres del diari són del mateix tamany que les anteriors i les posteriors (qüestió d'estil). Aviat vindran els anuncis de perfums, de cotxes i sabons de rentadora.

Cada persona morta violentament té, o ha tingut pare i mare, dona o home, fills, parents, amics... Era un home o una dona com tu o com jo. Sentia, estimava, patia, portava en el cor persones, situacions, dubtes i pors. Pensava en el demà, el que li restava per fer, esperava una bona sort, una nova oportunitat, potser trobar un treball millor i anar a un altre lloc més tranquil. Havia viscut una vida, estroncada de cop, violentament. El més probable és que cregués en un Déu, que resés, que li tingués amor o por, que esperés una protecció i si és possible un premi.

Cada mort violenta és un crim que clama al cel. És un assassinat d'un fill o una filla de Déu. No ens hi acostumem, si us plau. El món podria anar molt millor sense la necessitat de matar. La nostre cultura violenta i assassina és d'una estupidesa sagnant i cruel increïble; ens hauria de caure la cara de vergonya.

Com és possible, Senyor, que persones "importants", que es confessen creients i van a esglésies, sinagogues i mesquites, que parlen de Tu amb tanta seguretat,..... matin, donin ordres de mort, estiguin per la pena de mort, armin exèrcits de mort i una infinita quantitat de coses semblants. Després van el cap de setmana als seus ranxos i mansions per pescar en rius transparents i fer esport!!. Carallots!. I nosaltres ens anem empassant aquestes realitats com a inevitables i normals. Que en som també d'insensats!.